

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΥ

Η κυρά Δημοκρατία

5η ΕΚΔΟΣΗ

Εικονογράφηση:
Πανός Καψάσκης

παραμύθια...
ή μήπως είναι
αλήθεια;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΥ

Η κυρά Δημοκρατία

5η ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΠΑΝΟΣ ΚΑΨΑΣΚΗΣ

ΚΕΔΡΟΣ

Η κυρά Δημοκρατία ανοίγει τα μάτια της, και το βλέμμα της, φωτεινό σαν του ήλιου τις χρυσές αχτίδες, καϊδεύει τον κόσμο. Τεντώνει τα μεγάλα της αυτιά και τα ακούει όλα: τα γέλια των παιδιών, τα παράπονα των μεγάλων, τα παραμύθια της γιαγιάς, τα τραγούδια της ζωής. Τα λόγια της, πάντα γλυκά, στάζουν ζάχαρη κι αγάπη. Τα χέρια της, μεγάλα και μακριά, απλώνονται σε όλους μια αγκαλιά ζεστή σαν τη φωτιά που καίει στο τζάκι. Την κυρά Δημοκρατία όλοι την αγαπούν στο μικρό χωριό, γι' αυτό τη διάλεξαν για αρχηγό.

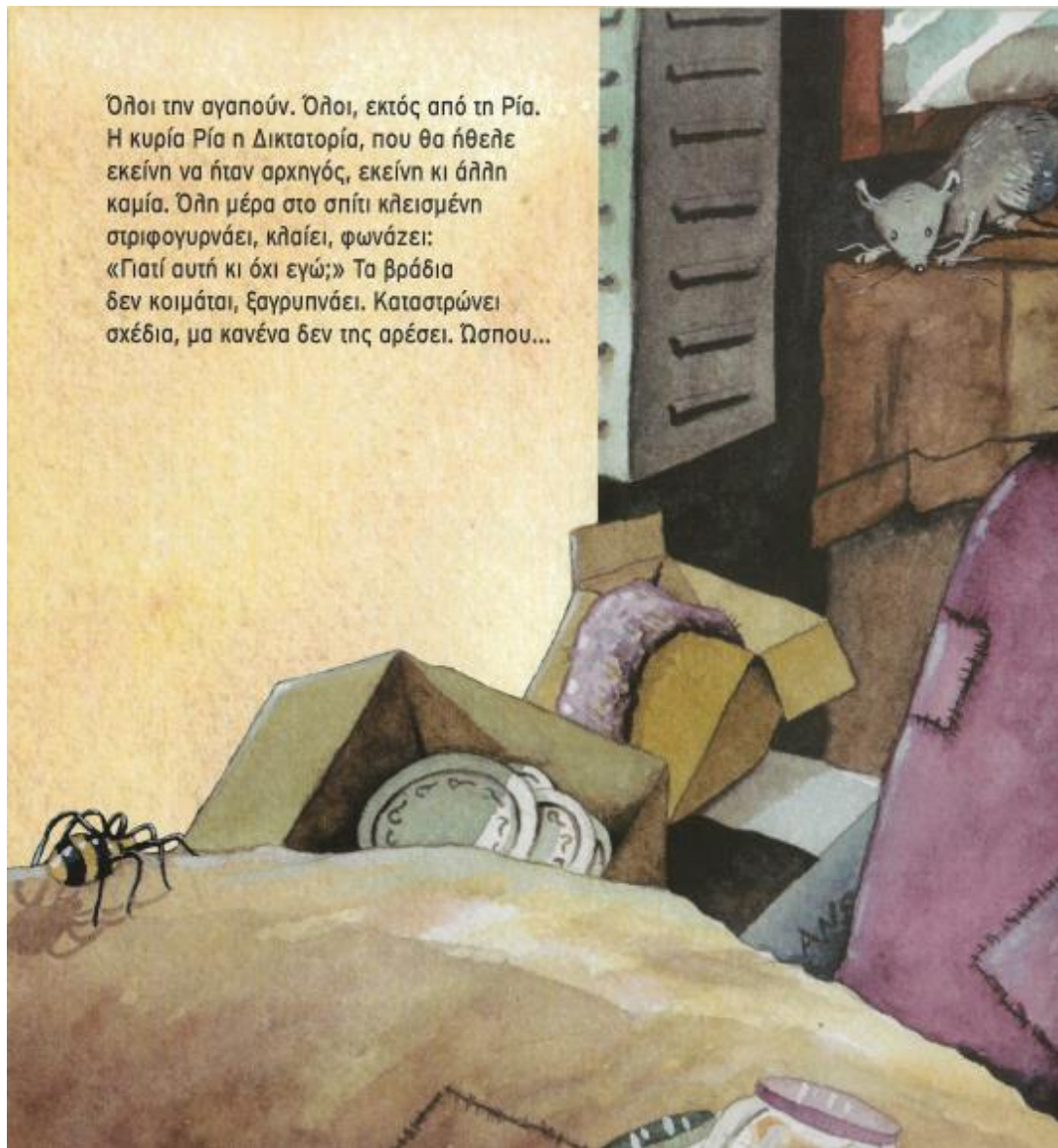

Η κυρά Δημοκρατία δε θέλει να 'ναι αρχηγός που όλο διατάζει. Δε θέλει μόνη της να αποφασίζει. Δε θέλει να κάνει του κεφαλιού της. Ανοίγει τα μεγάλα της αυτιά και ακούει όλες τις ιδέες, γιατί όπως λέει:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ.**

Την κυρά Δημοκρατία όλοι την αγαπούν στο μικρό χωριό και χαίρονται που την έχουν αρχηγό.

Όλοι την αγαπούν. Όλοι, εκτός από τη Ρία.
Η κυρία Ρία η Δικτατορία, που θα ήθελε
εκείνη να ήταν αρχηγός, εκείνη κι άλλη
καμία. Όλη μέρα στο σπίτι κλεισμένη
στριφογυρνάει, κλαίει, φωνάζει:
«Γιατί αυτή κι όχι εγώ;» Τα βράδια
δεν κοιμάται, ξαγρυπνάει. Καταστρώνει
σχέδια, μα κανένα δεν της αρέσει. Ώσπου...

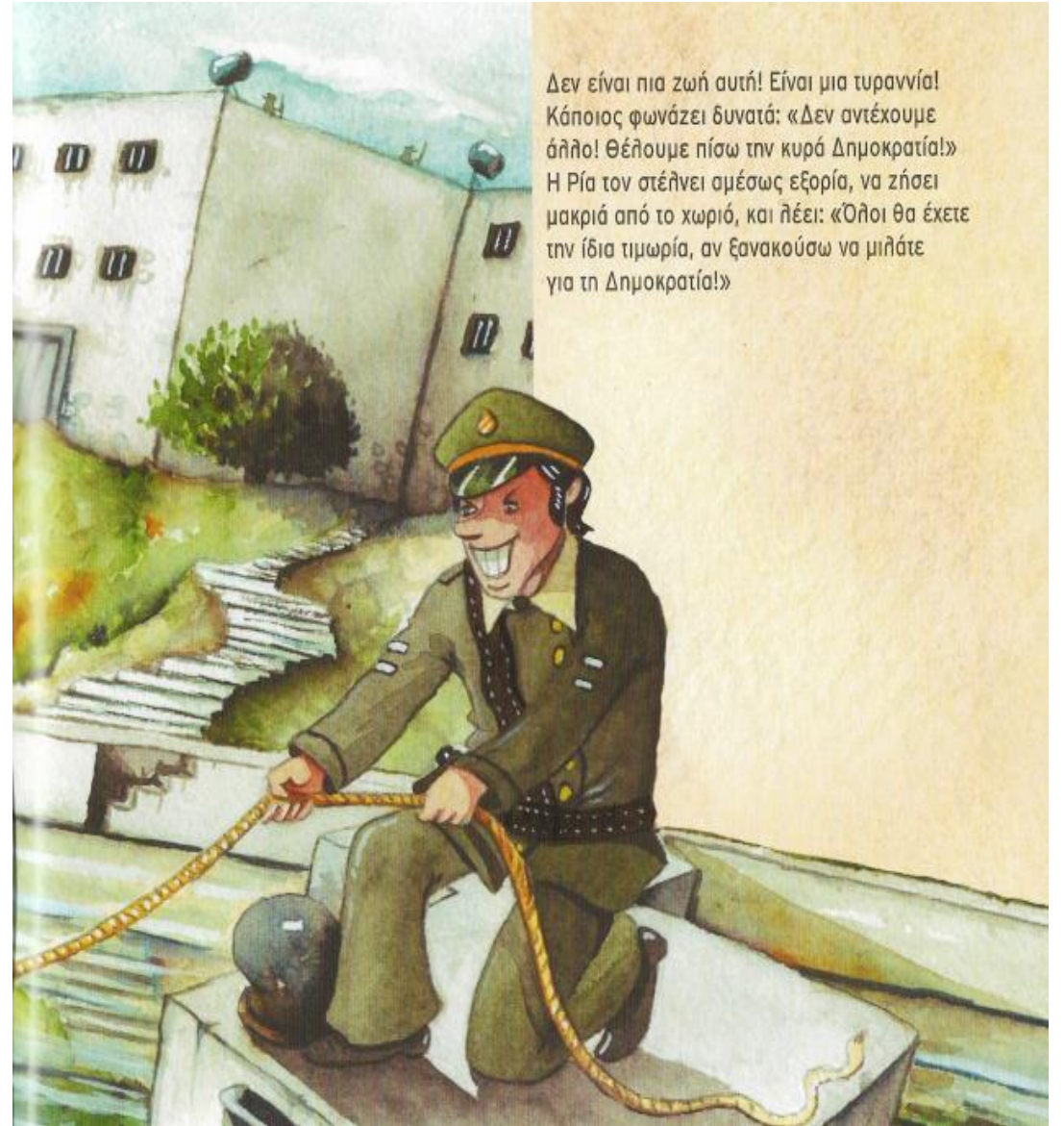

Βγαίνει έξω στους δρόμους και ψάχνει...
τους κατσούφηδες, τους γκρινιάρηδες,
τους τεμπέληδες. Βρίσκει έναν, δύο,
τρεις... είκοσι, είκοσι έναν. Τους παίρνει
στο σπίτι της και τους μετράει, τους ζυγίζει,
τους καλοκοιτάζει, τους μιλάει, τους μιλάει,
τους μιλάει... Με τις ώρες, με τις μέρες,
με τις νύχτες... Τόσο πολύ που Zahlζονται
και όλα τα ξεχνούν.
Τώρα μόνον εκείνη αγαπούν.
Ύστερα τους ράβει στολές με χρυσά
κουμπιά για να δείχνουν ωραίοι και
τους δίνει μαύρες ζώνες με πιστόλια
για να δείχνουν δυνατοί. Τέλος,
τους κάνει μαθήματα για να ξέρουν
να φωνάζουν δυνατά, να απειλούν κι όλους
να τους τρομοκρατούν, και τους ονομάζει
φύλακές της, που πρέπει να την υπακούν.

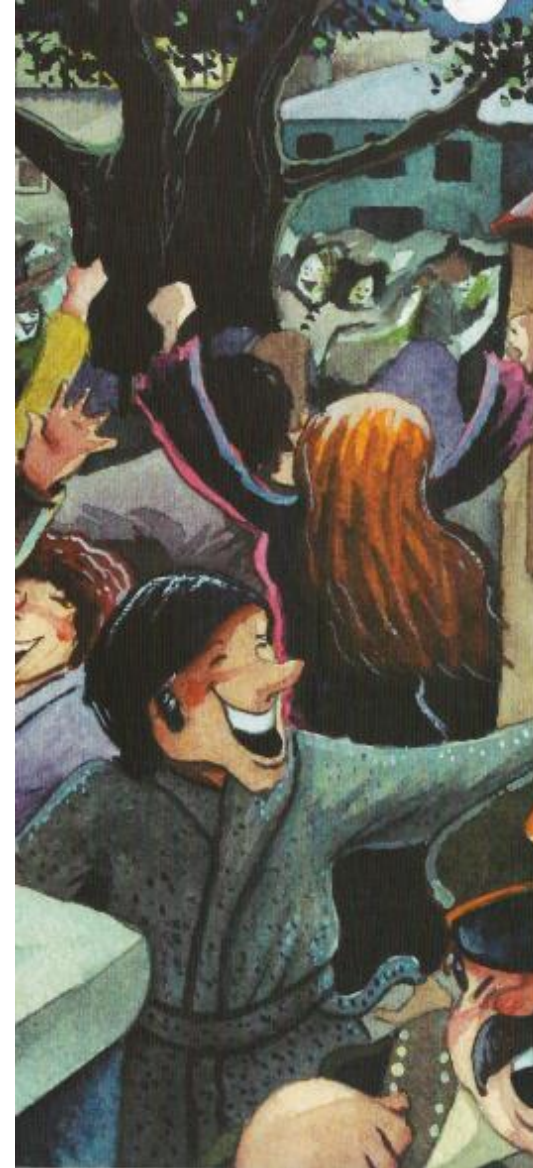
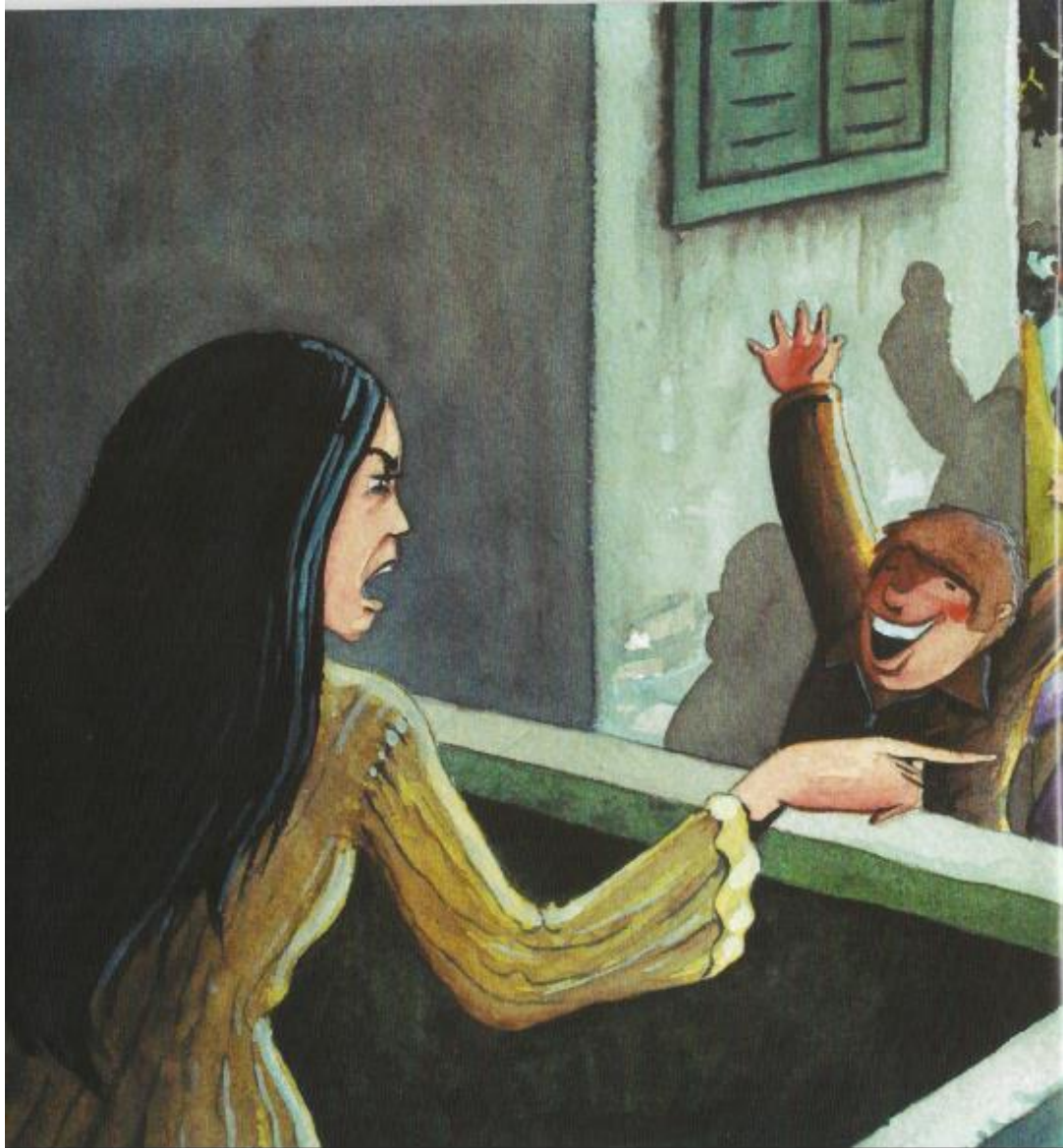
Όλοι θέλουν να τη διώξουν μακριά
και να γλιτώσουν. Μα πώς;
Ούτε ένα σχέδιο δεν μπορούν
να καταστρώσουν, γιατί «απαγορεύονται
οι συγκεντρώσεις, οι συζητήσεις, οι μυστικές
συναντήσεις».

Όπου μια μέρα ένα μικρό παιδί, που
βαρέθηκε να τραγουδάει τα ίδια τραγούδια,
θυμήθηκε κάτι που οι άλλοι είχαν ξεχάσει:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

Ήταν το τραγούδι της κυρά Δημοκρατίας!
Το βράδυ πριν κοιμηθεί το παιδάκι
το ψιθύρισε στο δεξί αυτί της μαμάς του
και στο αριστερό αυτί του μπαμπά του.
Από τη μαμά και τον μπαμπά, σιγά σιγά,
ψιθυριστά, το τραγούδι ταξίδεψε από στόμα
σε στόμα σε όλο το χωριό. Κι όλοι μαζί
θυμήθηκαν, όλοι μαζί κατάλαβαν,
όλοι μαζί άρχισαν να εληνίζουν...

Μια νύχτα, την ώρα που η κυρία Δικτατορία και οι είκοσι ένας φύλακές της κοιμούνται βαριά, οι άνθρωποι ξυπνούν κι αρχίζουν να τραγουδούν. Βγαίνουν από τα σπίτια τους, μαζεύονται στην πλατεία και ενώνουν τις φωνές τους σαν μεγάλη χορωδία:

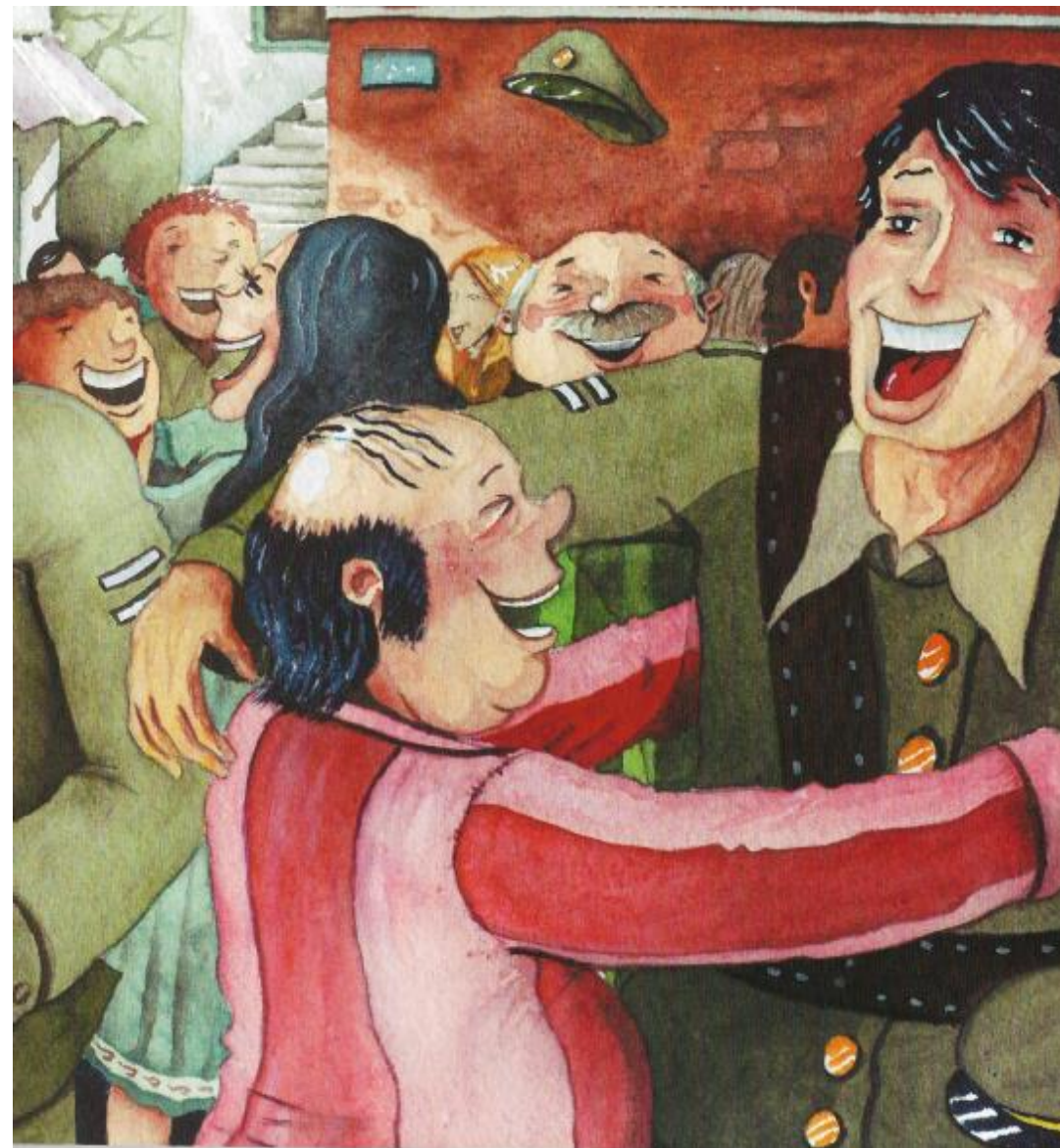
**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

Η κυρία Ρία πετάγεται από το κρεβάτι και βγαίνει με το μακρύ της νυχτικό στο μπαλκόνι. Κοιτά το πλήθος, ξαφνιάζεται, θυμώνει: «Σας διατάζω να σταματήσετε. Αμέσως στα σπίτια σας!!!» Μα κανένας δε σταματάει και η κυρία Δικτατορία γίνεται έξαλλη. «Φύλακες! Χτυπήστε τους!» φωνάζει με οργή.

Οι μισοκοιμισμένοι φύλακες τεντώνονται, ξανατεντώνονται, τα όπλα ετοιμάζουν, μα μπροστά στον κόσμο σταματούν, δειλιάζουν...
«Βλέπω το γείτόνι μου, που μου δίνει την άνοιξη κεράσια από τον κήπο του», λέει ο φύλακας νούμερο ένα. «Δεν μπορώ να τον χτυπήσω.»
«Βλέπω το θείο μου, τα ξαδέλφια μου. Όχι, δεν μπορώ να τους χτυπήσω», λέει ο φύλακας νούμερο δύο.
«Είναι οι γονείς μας, τα αδέρφια μας, οι φίλοι μας. Όχι, δε γίνεται να τους χτυπήσουμε», συμφωνεί ο φύλακας νούμερο είκοσι ένα.
Έτσι, οι είκοσι ένας φύλακες πετούν τις ζώνες με τα πιστόλια και τρέχουν κοντά στους συγχωριανούς τους.

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

φωνάζουν δυνατά κι αυτοί.

Η κυρία Ρία γίνεται κόκκινη, κατακόκκινη από θυμό. Ύστερα πράσινη, καταπράσινη όλο κακία. Μετά μαύρη, κατάμαυρη από απελπισία.

«**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!**» φωνάζουν όλοι δυνατά, τόσο δυνατά που το σπίτι της κυρίας Δικτατορίας κουνιέται σαν να γίνεται σεισμός. «**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!**» ξαναφωνάζουν όλοι μαζί ακόμα πιο δυνατά και το σπίτι της κυρίας Ρίας γκρεμίζεται στο λεπτό σαν να είναι από χαρτί. Μέσα από τα ερείπια ξεπροβάλλει σκονισμένη η κυρά Δημοκρατία.

«**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!**» φωνάζουν πάλι με όλη τους τη δύναμη, και η κυρία Ρία η Δικτατορία κλείνει τα αυτιά της, τρέχει μακριά από τις φωνές τους να γλιτώσει και σ' άλλη πόλη ή χωριό για λίγο να τρυπώσει.

Στο μικρό χωριό, τώρα που σώθηκαν απ' το κακό,
μεγάλο στήνουνε χορό.
Ο φούρναρης, που είχε βαρεθεί να εκτελεί τις εντολές
της κυρίας Ρίας, φωνάζει χαρούμενος: «ΨΩΜΙ».
Ο δάσκαλος, που δεν του άρεσε να του λένε
πώς θα μιλάει στα παιδιά,
λέει γελαστός: «ΠΑΙΔΕΙΑ».
Κι όλοι οι κάτοικοι, που είχαν υποφέρει από
τα «πρέπει» και τα «μη», λένε: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

**ΨΩΜΙ! ΠΑΙΔΕΙΑ! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!
ΓΕΛΙΑ! ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ! ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!**

Ο χορός της Δημοκρατίας ακόμα κρατάει στο μικρό
χωριό, γιατί κανένας δεν πρέπει να ξεχάσει:

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ,
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ!**

